

Indtægt, Ret til at forhøje denne efter Skøn, har jeg fundet det nødvendigt paa dette Punkt at tage Forbehold overfor Kommissionens Afgørelse.

I øvrigt slutter jeg mig til den fælles Indstilling.

Bemærkninger af *S. Berthelsen, Karl Hansen og Jakob E. Lange.*

Da Kommissionens Opgave med Hensyn til den personlige Kommuneskat ønskes begrænset til Ændringer af Detailbestemmelser i Loven, skal undertegnede Mindretal afholde sig fra paa dette Stadium af Kommissionens Forhandlinger at forsøge paa ved mere gennemgribende Ændringer at søge Loven bragt i nærmere Overensstemmelse med Grundprincipperne for al Skattelovgivning, hvortil navnlig vilde kræves en tydeligere Søndring mellem Indkomster af forskellig Art, navnlig saaledes, at egentlige *Arbejdsindkomster* saa vidt mulig fritages for Skat, medens *arbejdsfri* Indtægter i særlig Grad gøres til Genstand for Beskatning.

Størsteparten af de af Flertallet foreslaaede Detail-Ændringer kan vi give vor Tilslutning, specielt Udvidelsen (under § 7) af Grænsen for Skatteindtægtens skønsvise Forhøjelse eller Nedsættelse til henholdsvis 35 og 80 pCt., idet Skatteydelsen derved i noget højere Grad kommer til paany at bero paa Formue- og Lejlighedsprincippet.

Derimod maa vi beklage, at Flertallet ved en Række Enkelttilføjelser (se § 7 og 27) og nye Paragraffer (§ 28 og § 31) i væsentlig Grad har forøget Lovens Plagsomhed for Borgerne.

For hvem, der gennem praktisk Arbejde med Ligning og Optrævning af Skatten, kender de Bryderier og Vanskeligheder, som uefterrettelige eller modvillige Skatteydere kan volde, ligger det muligvis nær at søge Midlerne derimod i udvidede og skærpede Straffebestemmelser af forskellig Art. Vi nærer imidlertid den Overbevisning, at det offentlige langt hellere maa finde sig i at gaa glip af et eller andet Skattebeløb, end ved et snærende System af plagsomme Bestemmelser at vække Borgernes Uvillie, idet Grundbetingelsen for Lovens fulde Gennemførelse dog maa være, at den omfattes med Sympati af Kommunernes Skatteydere.

Vi skal i denne Sammenhæng nærmere paapege de omstridte Punkter, hvor vi altsaa maa henstille, at der *ingen Ændring foretages i den bestaaende Lov.*

1) § 7 sidste Stykke: Flertallets Tilføjelse »Den, som ikke indgiver gyldig Selvangivelse o. s. v.«.

Da Loven udtrykkelig fastslaar Selvangivelse som en *Ret*, ingen Forpligtelse, finder vi det uheldigt med ovennævnte Bestemmelse faktisk at sætte Bødestraf for, hvad der er Skatteyderens gode Ret, og derved uden videre sidestille Undladelse af Selvangivelse med strafskyldige Forsøg paa at unddrage sig Beskatning. — Derimod kunde vi gaa med til, for at lægge en Dæmper paa urimelig Klagelyst, at indsætte en Bestemmelse om, at for saa vidt Klageren ikke kan godtgøre, at Ansættelsen er mindst 5 pCt. for høj, vil Nedsættelse ikke blive indrømmet.

2) § 27, nyt Stykke: Er Udpantning forgæves o. s. v.«

Vi finder det urigtigt paa den her tilsigtede Maade at rette Bager for Smed. Alle-rede ved Tabet af *Valgret* er Hustruen mer end tilstrækkelig straffet for Mandens For-sømmelse. Hun er jo ude af Stand til at modsætte sig Mandens Dispositioner, og hvis det offentlige, for at inddrive den af Manden ikke betalte Skat, ved Udpantning berøver Hustruen hendes personlige Ejendele, vil det sikkert vække betydelig og berettiget Uvillie mod Lovens Haandhævere.